

LETO X.

V LJUBLJANI 1. JUNIJA 1941

ŠTEV. 16

Giovanni Papini

Molitev h Kristusu

Sedaj je prišel čas, ko se moraš znova prikazati nam vsem in dati odločilno znamenje. Ti, Jezus, veš, kako velika je naša potreba, naša tesnoba, naš obup. Nihče drug nam ne more dati milosti odrešenja. Ne vpijemo k tebi iz nečimrnosti, da bi te mogli videti, kakor so te videli Galilejci in Judje, tudi ne iz veselja, da bi enkrat zagledali tvoje oči. Mi hočemo samo tebe, tvojo osebo, tvoje ubogo, prebodeno in ranjeno telo.

Ti veš, kako zelo nam je prav v tem času potreben tvoj pogled in tvoja beseda; samo en tvoj pogled more spreobrniti naše duše. Prvič si prišel, da bi nas odrešil. V tem mračnem in hudobnem času, ko se je neznosno zgostila in povečala groza in bolest, čutimo potrebo po odrešeniku. Še nikdar ni bila naša žeja po nadnaravnem odrešenju tako žgoča, kakor je sedaj. Zemlja je pekel. Ljudje so se pogreznili v blato, raztopljeno od solzá. Kuge so sledile vojskam; neizmerne armade gnijočih trupel leže pod rahlo odedo črvivaste zemlje. Pokolj in umor divjata dalje. Ves svet odmeva od grmenja razvalin, ki se rušijo. Povsod brezupna zmešnjava, ki okužuje zatohlo ozračje. Omamljeni in zastrupljeni hujšajo ljudje od samega pohlepa, kako bi bilo mógoče s silo streti svojega brata. »Božanski« posli in »sveti« novec vladata obsedeno ljudstvo. Kdor ima malo, hoče mnogo; kdor ima mnogo, hoče več; kdor je prejel največ, hoče vse. V tem okuženem preobilju propadajo vse vrednote. Moč ima za simbol meč, svetišče je kasarna; bogastvu je simbol zlato in svetišče pivnica; mesu je simbol Phallus in svetišče bordel. Družina je razbita; prešuštvo in mnogoženstvo je razdrlo zakon. Blagor otrok se mnogim zdi prekletstvo; zato ga odpravljajo z vsemi zvijačami. Prešuštvo je premagalo zakonsko ljubezen.

Ti, Kristus, poznaš te stvari in vidiš, da se je dopolnil čas. Vročični in podivjani svet ne zasluži drugega, kakor da ga kaznuješ z ognjenim popotom, ali pa da ga odrešiš s svojim posredovanjem. Edino tvoja Cerkev, ki si jo sezidal na Petrovi skali, edina in vesoljna, ki iz Rima govori z nezmotljivimi besedami tvojega namestnika, se še vedno dviga nad razburkanim in blatnim vodovjem sveta.

Večina ljudi te danes noče videti in ne zna najti. Če ne boš storil, da bi tvojo dlan čutili na svojih glavah in tvoj glas v svojih srcih, bodo še naprej iskali samo sebe. Zato te prosimo, Kristus, mi grešniki, povrni se med ljudstvo, da boš dal nam vsem, ponočnim tolovajem, zopet luč pravega življenja. Še nikoli ni bilo tvoje poslanstvo tako potrebno kakor danes. Popolnoma je dozorelo satanovo kraljestvo, odrešenje pa, katerega vsi iščejo, more biti le v tvojem kraljestvu.

Mi, poslednji, te pričakujemo. Pričakovali te bomo vsak dan kljub svoji nevednosti. Vso ljubezen, ki jo bomo mogli izžeti iz svojih pokončanih src, bomo dali tebi, Jezus Kristus.

Prof. Anton Moder

V delavnico sem tvojo zrl

VI. Razodetje.

Marsikaj lepega in zanimivega smo videli ta teden. Videli smo gorske velikane in njihove sklope; videli smo doline z deročimi potoki in hudo-urniki; videli krasne gozdove in trate, sestavljene iz mogočnih dreves, stkane iz drobnih bilk z vpletenimi bujnopisanimi cvetkami. Strmeli smo nad to mogočnostjo in se čudili nepopisni lepoti.

Pa smo se zazrli v svet drobnogleda. Sama drobnarija in drobiž. A v tem malem, prostim očem nevidnem svetu smo našli draguljarsko natančne in mične izdelke. Tako drobna živa bitja, da jih je pod sto-, dvesto- in še večkratno povečavo komaj videti, in vendar, kako so lepa po obliki in občudovanja vredna po delovanju. V drobnem svetu vodnih kapljic je skrit veličasten svet življenja.

Morda je duha tega in onega spričo vsega zaznanega obžarila neka svetloba, za katero ni besedi. Mogočno, bliščeče spoznanje božjega veličanstva, ki se ne da z besedami izraziti. Morda je bilo to samo bežen trenutek. Če je bilo komu to dano, naj bo hvaležen in naj skuša to še večkrat ob naravnih lepotah in čudesih podoživljati, da bo veličina božje modrosti in mogočnosti zavzemala vedno odličnejše mesto v njegovem srcu.

Skupno pa se pridružimo psalmistu, ki poje v 148. psalmu:

Hvalite z nebes Gospoda, hvalite ga na višavah!

Hvalite ga sonce in luna, hvalite ga vse svetle zvezde!

Hvalite ga nebes nebesa in vse vode, ki so nad nebom, naj hvalijo ime Gospodovo.

Zakaj on je rekel in stvari so nastale, on je ukazal in bile so ustvarjene.

Postavil jih je za vedno in za vekov veke; dal je zapoved, ki ne preide.

Hvalite z zemlje Gospoda, morski somi in vse globočine.

Ogenj in toče in led in viharji, ki izvršujete njegovo besedo.

Gore in vsi griči, sadno drevje in vse cedre.

Zveri in vsa živina, laznina in krilate ptice.

Kralji zemlje in vsa ljudstva, poglavarji in vsi sodniki na zemlji.

Mladenci in device, starčki z mladino naj hvalijo ime Gospodovo, ker je vzhvišeno le njegovo ime.

Slavo naj mu prepevajo vsi njegovi svetniki, sinovi Izraelovi, ljudstvo, ki mu je blizu.

Dajte v vezavo jubilejni letnik »Naše Zvezde«.

V stiski časov

»Ko je Jagnje odprlo četrty pečat, sem slišal glas: 'Pridi!' In videl sem: glej, bledorumen konj in na njem jezdec. Ime mu je bilo smrt in grobovi so ga spremljali. In dana mu je bila oblast nad četrtno zemlje, da jo pokončajo z mečem in z lakoto in s smrtjo.«

Strašna prerokba apokalipse! Vesoljni potop v krvi. Ali že danes? Ne unemo. Vemo samo to, da so stiske časov, kriki narodov, malih in velikih, bogatih in ubožnih, ena sama pregrenka solza. In mi? Tako majhni smo, taka borna kajžica, orehova lupinica, ki jo premetavajo valovi oceana. Ali naj obupujemo? — Kaj še!

Dveh mož se ob tem hipu spominjam: bolnika in umetnika. Oba sta mi pred kratkim z vsem mirom, ko se up ljudem ruši, ko rastejo strahovi iz zemlje ko črne pošasti, rekla tole: »V samotnih urah ob sedanji stiski premišlujem samo O č e n a š... Ves novi red je v njem, vsa pravica, vsa ljubezen, vse delo, ves naš trud; in v njem je pokazana vsemu človeštvu prava pot življenja.« — Umolknil sem in se še sam zamislil v O č e n a š. In sram me je bilo, da ga tolikokrat molimo, a tako površno, tako plitvo.

Kako smo osramočeni ob svojih praznih modrninah! Pa v svoji slepoti hvalimo, kakor je Jeremija povedal, le to, »kar je modrih lažnivo pisalo laži napravi!« Iščemo vedežev in očetov na zemlji, trobimo v njih zvinkana, zopernaturalna gesla, kruha pijani, veseljačenja lačni, v begu pred naporji in delom in pozabljamo svojega edinega dobrega O č e t a, ki je v nebesih. Zakaj? »Ker od najmanjšega do največjega smo vsi lakomnosti vdani« (Jer. 8, 10). Zavist se je razlila kot strup po žilah ljudi. »Vsak se varuj svojega bližnjega, svojemu bratu ne zaupaj; brat brata spodlezuje, vsak prijatelj goljufuje.« (Jer. 9, 6.) O, Jeremija, božji videc, kako daleč in na globoko si gledal! Ko bi te obudil

iz prahu božji dih, da bi sedaj kakor tedaj govoril svetu z močjo, pogumom in oblastjo, ki ti je bila dana od Gospoda! Pa bi nam povedal: »Jastreb na nebu pozna svoj čas, grlica in lastovica in štok-

lja se drže časa svojega prihoda, moje ljudstvo pa ne pozna sodbe Gospodove.« (Jer. 8, 7.) — »Kaj porečeš, ko te je obiskal? — Saj si jih sam učil sebi v škodo, in jih poučil sebi na glavo.« (Jer. 15, 21.)

»Oče naš!« Nazaj k Tebi! To je novi red za vse, ki imajo mnogo, da ne bodo imeli zase, marveč delili oberoč bratom, da si zaslužijo dobršen kos kruha zase in za svoje. Novi red za vse, ki v slepi sanji pozabljajo, da moramo vsi jesti svoj kruh le v potu svojega obraza; le v trudu in znoju rodi zemlja in se ustvarjajo kulturne dobrine narodom. Novi red za tiste, ki mislijo, da so rojeni fruges consumere — uživati in ne delati — in da je njih pravica biti truden le od veselja in praznega hrupa. Novi red jih bo sodil in obsodil.

»Oče naš!« Mi tvoji otroci — zares otroci, brez laži, preprosti, bratje brez pridržka vsem. »Če ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« Pravi otrok dobi v dar slaščico, pa je ne použije sam. Mamici, očku da košček, pa še bratcu in sestrici jo odkrhne. In ko jo jedo vsi, šele tedaj je srečen! Gospod Jezus je ozdravil Kananejko, se pogovoril s Samarijanko, ustregel rimskemu stotniku. Niso bili hčere in sinovi izvoljenega ljudstva, a jih zalo ni prezrl in zaorgel. In mi in ves svet? Izprašajmo si vsak svojo vest in si odgovorimo: Kak je bil moj odnos do človeka, celo do brata moje krvi?

Ljubi dijaki! Nič drugega vam ne morem dati na pot v dolge počitnice kakor Gospodovo molitev.* Naj je ne brbljajo vaše ustrnice, moli in občuti naj jo srce in duša. V vsako kapljico vaše krvi naj zaidejo njene svele resnice. Pomnite dobro, da bodo kosti nas starih že davno prhnele pod rušo, preden bodo ozdravljene rane tako strahotno razdejanega sveta. Ne obupajte! Dobri Oče naš nam govori po Jeremiji: »Glej, jaz jim bom zalikal rane in zacelil in jih ozdravil. In razodel jim bom zeleni mir in resnico.«

Oražem Janez

„In šel je vase . . .“

Zgodba o izgubljenem sinu. Kdo je ne pozna? Čisto preprosta je in vsakemu otroku umljiva. A meni je vendar prav v prvih otroških letih bila trd oreh. Ne vsa — saj je v splošnem kar živela pred menoj — le tistega nisem mogel prav razumeti, kako je izgubljeni sin »šel vase«. Vedel sem, kaj je to, če sem jaz »šel v vase« — saj sem bil včasih tepen zaradi tega —, a »šel vase« pri nas nismo poznali. Vprašati gospoda kaplana me je bilo sram, ker se mi je zdelo, da samo jaz tega ne vem, ko so se drugi tako modro držali. In tako sem se naučil na pamet prazne besede in z njo trgoval kot s papirnatim denarjem, ko pride ob veljavo. Tako se otroku, in žal tudi odraslim, godi prav pogosto, posebno dandanes, ko je toliko besed brez pravega zvenka in sočnosti.

Ko sem se po letih zopet vrnil v šolo — pa ne v klopi, marveč za kateder —, mi je pri razlagi izgubljenega sina vedno prišla moja otroška zadrega na misel. Vselej me je zanimalo, kako moji šolarji razumejo »šel je vase«. Včasih so bili odgovori pametni, včasih bedasti. Čudovito lepo mi je pa odgovorila neka deklica-prvoobhajanka. Najprej ni mogla nič povedati, potem pa sem ji dejal, naj pa pokaže, če povedati ne zna. In tedaj

* Preudarjajte socialno razlago Očenaša v knjigi: Gosar, Za nov družabni red, I., str. 161—222.

skloni glavico, dvigne ramena, se zgrbi in zleze skupaj kot bi se hotela oteti vsemu svetu in postati čisto majhna. Ob pogledu na njeno skrušeno in dobesedno vase pogreznjeno postavico mi je postalo jasno kot nikoli poprej, da pomeni »iti vase« — izgubiti ves svet okoli sebe in postati sam pred seboj tako majhen, da se vidi na meni samo bistvo, resnica, vrednost.

Izgubljeni sin je bil res vse izgubil — a vprav v tej osirotelosti je našel največje bogastvo — svojo pravo podobo. Prej je bilo toliko navlake okoli njega (imenitna domačija, denar, veselice, družba...) in v njem samem (napuh, strast...), da sebe sploh videl ni.

Dragi fant in dekle! Ali nismo mi vsi dostikrat prav taki bogati sinovi, ki hočemo v šir in dalj, le vase ne znamo iti. Tudi nam je zato dostikrat naravnost potrebna izguba vsega, potrebna stiska, beda, trpljenje, pomanjkanje... Vse to nam ni v škodo, marveč le predragocena prilika, da najdemo pot do pravih globin v sebi in sleherni stvarci okoli nas.

Kaj pravita, ali ne bodo letošnje počitnice v marsičem taka dragocena prilika? Poglejmo!

Načrti za počitniška potovanja, taborjenja, Žingarico... Tako bogati so bili — pa so padli v vodo. Škoda brez dvoma! Toda kakšno korist so

Zaplaz na Dolenjskem

nam končno dajali dolgi izleti, daljna potovanja...? Nekaj gotovo, a v splošnem smo le hlastali vedno za novimi lepotami in novimi užitki, pravega zadovoljstva pa nismo našli. Zdaj ko vsega tega ne bo, bo pa spet dobil svojo tiho lepoto vaš vrtiček doma, nizek breg za hišo, gozd nad domačo vasjo, in če bo kateri mogel bolj daleč, naša pozabljena Dolenjska s svojimi nevsiljivimi, neposrednimi lepotami. Zdaj ko so se nam lepote širnega sveta zaprle in so se nam odmaknile pretresljivo grozotne lepote gorenjskih planin, bomo tudi v neposredni bližini lahko odkrili lepoto domače zemlje in prav vsako njeno ped vzljubili. In to se že pravi iti vase!

Pa življenje v naravi ni vse! Mnogi so raje v družbi: voditeljske narave so in zato se hočejo uveljaviti v organizacijah, prireditvah, igrah, dejanjih in nastopih. Prav in lepo! A zopet lahko prav bogastvo organizacijskega udejstvovanja človeka iztrga iz prve družbe — družine. Zanj postane izgubljeni sin vprav po svojem uveljavljanju v svetu. In počuti se nesrečnega in si želi nazaj. Ali ne bo prav v sedanjih časih prilike dovolj? Namesto sestanka družinski večer, namesto društvene veselice družinska zabava, namesto društvenega izleta družinski sprehod.

Nekaj podobnega nam nudi naš čas tudi za versko življenje. Tudi tu smo se včasih kar izgubljali v luksuzu in razkošju manifestacij in zunanjih prireditvev. Gotovo niso bile brez koristi, a mnogokrat so nam zameglile pravo podobo religioznosti. Če nam stiska časa ne dopušča več takega luksuza, ali ne bi prav v tej novi osirotelosti poskušali najti poti k najgloblji vernosti, tako da bi se znova živo zavedeli, da je vsaka maša evharistični kongres, da je še tako nezatno krščansko delo najmočnejša manifestacija in prava krščanska ljubezen najbolj vesela verska slovesnost.

In še bi lahko našteval! Kjer se zdi, da smo kaj izgubili, povsod se nam nudi prilika, da sebe znova obogatimo. Spomnim le še delo! O kaj vse smo že znali »delati«! Eni so znali samo še jesti, piti, spati in se rediti, drugi so zbirali znamke, avtograme, slike filmskih div..., tretji so učeno govorili, politizirali in slepomišili, četrti so izdelovali modele letal in se podili za rekordi te ali one vrste in kaj vem, kaj vse smo še »delali«! Zdaj pa razmere zahtevajo trdo in resno delo, bodi duhovno bodi telesno. Da, tudi tebi, dragi dijak, ki si vajen nalivno pero držati v roki, sili skrb za življenje motiko, kramp in lopato v roko! Ne ustraši se tega orodja in žulja na roki! Ob vsakem delu, pa naj je bilo v tvojih očeh do zdaj še tako nizko, boš lahko našel pot do sebe, svoje prave vrednosti in pravega mesta v človeški družbi!

Tako se hoče zgodba bogatega sina, ki se je bil bogastva preobjedel in se v razkošju izgubil, pa v osirotelosti spet našel pot nazaj, ponoviti v celoti tudi nad nami. Prvi del zgodbe je že za nami. Zdaj je treba samo, da gremo v svoji taki ali taki osirotelosti z vso iskrenostjo vase in najdemo zopet pravi odnos do sebe in vseh vrednot izven nas, kar se ravno pravi, vrniti se domov!

Oblak Pavel

Prošnja

*V ta kruti čas, oskrunjeni od grešne bede,
nasilstva in sovraštva, ki drhti pod bičem
zlobe —
bolj tebi zvest kot kdaj poprej — dvigujem
iz trohnobe
človeškega napuha svojo razboljeno dušo:*

*Razpni svoj srd ljubezni in pravice
nad nas in bičaj trdo, dobrotljivi Bog,
dokler ne bo nas presadila bolečina
iz blaznega objema greha in krivice
v brezmejno varstvo Tvojih svetih rok.*

*Razpni svoj srd ljubezni, če smo vredni sebe,
nad naša, v blatu zvijajoča se telesa,
da prerojeni in očiščeni se dvignemo
v kraljestvo večnosti, kjer bomo zrlj Tebe,
osvobojeni spon sveta in željnega telesa.*

*Čim več nam muk zadal boš in trpljenja,
tem vrednejša bo hoja našega življenja.
In če nas boš ubil v ljubezni svoji,
tem bolj zaupali bomo v té, o Bog.*

Pri korenini

Sredi pomladi smo: povsod zelenje in cvetje — sama lepota. Ko gledaš prelepo cvetoče drevo, občuduješ pisano trato, valoveče žito, prekrasno vrtnico, tulipan, hiacinto, si ves prevzet od zdravja in moči, a le redko kdo pomisli: od kod ta moč, od kod to zdravje, od kod ta lepota? — Cvet se obleti ter nastavi semena in sadove. Pride žetev in za njo obiranje sadov — sama dobrotà. Mrzli vetrovi zaplešejo preko polja, da usiha slehernò znamenje življenja: bohotna stebila so strta in ovela, košato drevo, prelepo v cvetu in sadu, štrli z golimi vejami v ledeni mraz. Zemlja zmrzuje in ledeni na globoko. Človek bi mislil, da je zamrla slehernà živa kal, da se tod življenje ne prebudi nikoli več. Tedaj se kmet s skrbjo sprašuje, kakšne so korenine. Vse leto ni mislil nanje, niso lepe kakor cvetovi in užitne kakor sadovi, zato se zanje ni menil. V najhujši stiski, ko ni ne cvetu

Slovenska družina

Iz veka v vek krvi gre tek. Iz roda v rod duh išče pot.

(O. Župančič)

ne sadu, pa misli nanje, ker predobro ve, da je v njih skrita tista čudežna moč življenja, ki daje cvetje in sadje; če torej korenina ni močna in zdrava — ne bo več življenja. Ve tudi, da je v korenini prečudna moč, da kljubuje s svojimi sokovi tudi najhujšim vremenskim pritiskom, kakršnih ne zdrži noben drug del rastline.

Tudi ljudje smo kakor rastline. Hude stiske lahko obišejo rodove, mnogo lepega in dobrega se obleti, mnogo zamrè in še več stró viharji, ali pa bo življenje res usahnilo ali ne, je slednjič le na tem, kakšne so naše korenine. Če so zdrave, če so močne, če so v njih vsi za življenje potrebni sokovi pa še tako na tesnem, bodo narodi in rodovi ostali. In duša je prečudno močna korenina, saj hrani v svojih posodah božje sokove, ki se pre-

takajo po človeških. Ta dih božje iskre bo razživiljal zdrave človeške moči, da ne odrevne in ne usabnejo. Lahko zmrzuje telo do smrti, lahko ga oklestijo do golega, dokler je v nas kaplja božje ljubezni, bodo ostali živi vsi sokovi naše narave in se ob gorkem pomladnem soncu pognali v novo rast, v nov cvet in sad, v novo življenje.

P. Vrtovec S. J.

Dobro srce

Saj ljudje sploh srca nimajo več — tako se nam včasih zazdi —, kaj še da bi imel človek toliko srca, da bi ga imenovali kar Dobro srce! In vendar to je, kar si želimo, po čemer najbolj hrepenimo: po dobrem in lepem srcu. Kaj pomaga človeku vse drugo, če pa nima dobrega srca!

P. Albert Lacombe je živel in deloval med Indijanci. Njim je zares posvetil svoje življenje, svoje sposobnosti, vso svojo ljubezen. Njegova ljubezen do njih je bila prav taka, kot jo opisuje apostol: potrpljiva, dobrotljiva, prav nič nevoščljiva, nič prešerna ali ošabna, ni iskala svojega, se ni dala razdražiti; taka je bila, ki vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša.

Med temi Indijanci si je pridobil novo ime, tako lepo ime: »Mož z lepo dušo« in še »Dobro srce« so ga imenovali. Tako je bilo, kakor da bi samo božje sonce posijalo v njih mračne vigvame širom daljnih prerij, ko se je prikazal on — sladka tolažba sredi največjih stisk. In če ga ni bilo med njimi, so se s hrepenenjem spraševali: »Kdaj bo prišel spet k nam Mož z tepo dušo, kdaj bo prišlo Dobro srce? Ah, ko pride, bo zopet vse dobro.« Če pa kdaj on sam ni mogel do njih, so oni romali k njemu, kakor roma človek na božjo pot.

Povejte mi, bratci in sestrice, povejte, kam naj mi gremo in kam naj romamo, da pridemo do Dobrega srca? Mar so zares vsa srca umrla in so pokopana, da nobeno več ne gori in sveti in vabi?

A potolažimo se, bratci in sestrice, potolažimo se! Mož z lepo dušo še živi in tudi Dobro srce je še med nami. Zaradi njega Bog sveta še ni preklel, zaradi njega Bog še vedno blagoslovlja. Zaradi njega je na svetu še žarek upanja.

»Glejte to Srce!«, nam kliče in nas vabi in prosi, da bi verovali v njegovo ljubezen. Ali je res tako težko verovati v ljubezen njegovega Srca, ko nam je dal toliko dokazov zanjo? Nagnjena glava, razprostrte prebodene roke kličejo: »Pridite k meni vsi!« Odprto je za vse njegovo prebodeno Srce.

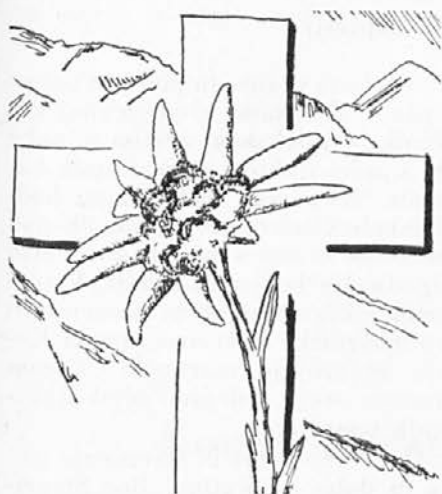
Lepo dušo ima Jezus in dobro Srce. Odsvit je Pralopote in Pradobrote. In vsi, ki so kdaj dobri bili, so po njem dobri postali in so le daljna podoba njegova. In vsi, ki hočejo biti dobrega srca, se morajo od njega učiti. »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.« Da svoje Srce upodabljamo po njegovem Srcu, to je pravo češčenje Jezusovega Srca, ki so mu dane velike obljube.

V nekaterih dušah zažari seveda ljubezen in dobrota in lepota iz Jezusovega Srca tako močno, da so nam ko drugi Jezusi med nami. Mi pa, bratje in sestre, se potrudimo, da bo vsaj košček dobrega srca v nas in vsaj nekaj potez lepe duše. Čim več, tem bolje. Potlej bo lepše, veliko lepše na svetu.

Junij je mesec rož in Jezusovega Srca. Da bi se razcvela še naša srca ob njem v venec njegov!

Kongreganist moli za svoj narod

Dekle, ki se boriš

Če ne bi mislila na svojo čistost, če ne bi držala na katoliško dostojanstvo, problema, ki ti povzroča vsakdanjo bolečino, sploh ne bi bilo. Kaj pomenijo skušnjave šole, pisarne, trgovine in tovarne za mlado dekle, ki sprejme vse, tudi najslabše, samo če jo zabava in nudi dobiček. Zanja ni boja, ker že vnaprej privoli v padec in namesto da bi se bala sovražnika, ga sprejme, če pride in jo pokliče. Toda, hvala Bogu, to nisi ti, ali bolje, ti nisi ona. Kajti ti si žrtev svojega krščanskega Ideala, kot toliko drugih. Ta ideal ti daje plemstvo in je vzrok tvoje drame.

Ti hočeš in moraš ostati modra.

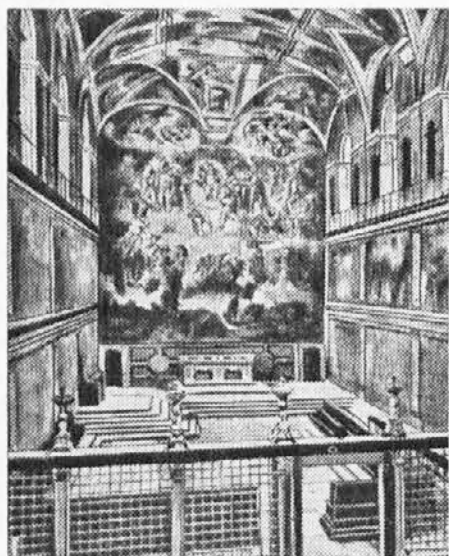
Ti veš, da nimaš pravice do greha in priznanja nežnosti odkloniti brez premišljevanja in da bi tak nepošten denar v tvoji roki pomenil prešuštvo v tvojem srcu. Ta velika spoznanja te obkrožajo kot pregraja, ali če je pregraja nasilno podrta, kot zadnji okop.

Za ciničnega zapeljivca so najbolj čiste najbolj zaželjene. Izprijenec slavi zmago v zapeljevanju najbolj ohranjenih. Pomislite vendar! Zapeljati nepokvarjene! Premagati močne! Imeti tiste, ki jih ni imel še nihče. Za tistega, ki vidi, je to ravno tako, kot se v času navideznega miru vojna v resnici nadaljuje. Koliko ranjencev vsak večer! Koliko mrtvih! Ti to dobro slutiš, ti, ki bi lahko imenovala žrtve, ki prisostvuješ pri delu tej neplemeniti in tragični igri. Nauk dneva ni smešen! Toda če je neko veselje, čeprav boleče v tem, da ostanemo pokonci med razvalinami, pa je tudi nek strah. Kajti ujeta si v isto mrežo in morda podvržena istim skušnjavam, kako bi pogled na te izgubljene ne pretresel tvoje slabotnosti. Včeraj je bila to ona, katera bo jutri? Želiš in hočeš, da ne bi bila ti. Gotovo, ti moraš to hoteti. Toda če hočeš uspešno hoteti, se moraš silovito bojevati. Ti se bojuješ in se upiraš. Do zdaj si vzdržala. Prepoveduješ svojim očem gledati, svojim ustnicam smehljati se, svojim ušesom poslušati, svojemu srcu biti, svojim sanjam govoriti. Prav je, da skrivaš svoj nemir, da ne vzbudiš pri drugem upanja na bližnjo zmago. Kako si lepo dekle, kako veliko pred Bogom! Angeli, ki so stregli zmagoslavnemu Kristusu v puščavi po odhodu Satanovem, te brez dvoma motrijo in občudujejo.

Ostani pogumna. Imej zaupanje! In boj se! Toda čisto sama ne boš zmogla dolgo. Ti brez Boga si ničla. Ti in Bog si vse. Kliči Boga, moli, prejemaš sv. obhajilo, obnavljaj v njem svoje hitro porabljene moči. Z njim se boš mogla upirati do konca. Dokler bo trajal tvoj boj, tako dolgo mora trajati tvoja sila in volja do zmage. Kje je moč? V Bogu. Kdo zagotovi zmago tistemu, ki hoče zmagati? Bog. Potreba po Bogu je pri tebi sorazmerno uravnana z dolžnostjo ne grešiti. Isto življenje, po katerem si spoznala nevarnost in svojo slabost, te uči tudi velike skrivnosti vztrajnega poguma. Kajti nič ti ne bo pomagalo, če praviš: »Nevarnost je povsod,« če ne rečeš istočasno: »Bog je z menoj« in če ne skrbiš, da bi tudi v resnici bil.

M. M. Kjer počivajo sanje davnih stoletij

(Odlomki iz popotnih impresij.)

Sikstinska kapela

»Stance« in dolgočasni pogledi iščejo pot od Baedekerja do Rafaelove »Dispute«. Pa romamo tako od Svete Marije Snežne do Kapitolskih višin, od Farneske palače do vatikanskih dvoran, kjer se Laokoon stoletja bori v kačjem objemu in antični bogovi prisluškujejo pesmi zvonov sv. Petra...

Jož, Florenca, cvetlično mesto! Mesto med grički, prepasano z reko Arno, z mostom, kjer je Dante srečal Beatrico! Michelangelov »David« čuva palačo signorije, Brunelleschijeva kupola skriva lesket cerkve Santa Maria de' Fiori... Zvoni iz campanila Ste. Marie Novelle, »lepe Michelangelove neveste«... Dekleta prodajajo pomaranče in v vrtu samostana sv. Marka se iz vročine budi droben ptič. Sonce sije na Monte Fiesole in slike Fra Angelika so kakor bi košček neba prilepil na steno. Kvadri palače Pitti in Uffizzi skrivajo radost Rafaelovih Madon, ples Botticellijeve »Pomladi«...

Med cipresami stopajo romarji in počasi, s trudnimi koraki pojejo »Naj živi Marija«... In v teh majhnih cerkvicah diši po ugaslih svečah, po starem kadilu, po vinu in kmetih, kajne, moj davni sopotnik Jörgensen!

Pozdravljen, Giotto, brat Frančiškove radosti in Dantejeve pesmi! Tiha žalost počiva v obrazih tvojih Marij in Jezušček na tvojih rojstvih je kakor povita štručka. Kako dolga je pot od Marije pri jaslicah do Marije pod križem, bratec Giotto? Stojim pred »Oznanjenjem« v Areni v Padovi in molim Angelsko češčenje...

Ob palače in stebre plivka morje. Pred sv. Markom letajo golobi. Glej, opevano Assunto, ki ji je Izidor Cankar kriv, da so jo še repetenti v šesti šoli poznali, ko smo brali njegov esej... Nebo in morje, zlato in brokat, noč in jutro, sonce in sadovi, vino in venči — čaša, v kateri je okopana tvoja umetnost, Tizianova Venezia! (Nekdo je padel z mostiča v kanal; jaz

»Ecclesia orans« in pod njo napis: »In pace«. Z rokami, dvignjenimi kot svečenik, s pogledom uprtim v nebo strmi s peščenjakove stene v molk katakomb. Nekje nad podzemnimi hodniki mlade Cerkve živi Mesto in nad njim zveni v soncu kupola sv. Petra kot podnožje božje na zemlji. V razrušenih lokih z napuhom cesarjev in slavo mučeniške krvi ovenčanega Koloseja se grejejo martinčki; Forum Romanum sanja s slepimi očmi o razrušenih templjih...

Delo volje, vere in izzvenenje stoletja in dobe — Sixtina! Bog Stvaritelj in prvi Adamov trepet, mrak stare zaveze, bridka boleost zamišljenih Sibil, zrcalo viharne in verujoče duše Michelangela... Odmev Savonarolinih pridig v strašni gesti Kristusove roke na »Poslednji sodbi«, ki loči dva svetova... In tiho zvenenje gre skozi

nisem kriv, zakaj pa se je zasanjal pred Mostom zdihovanja! Morje diši po ribah.) Dva gresta mimo mene in se prepirata o Tintoretu. Pa sije sonce in morje je toplo in Tintoretto je bil dober slikar, kajne! Smilijo se mi taki ljudje!

Sence in tišina drse mimo mene. Še kamenje diši. Škrjanec poje Jörgensenovo »Laudes Italiae«:

»Zahvaljen, Gospod, za vsa mesta Italije, kjer pojo Tebi hvalo;
Hvalnico v kamenju, hvalnico v marmorju,
Hvalnico v barvah na zlatem ozadju.
Zahvaljen, Gospod, za Giottove freske in fiesolske celice,
Za blestečo cerkev sv. Minijata na griču vrhu Florence,
Zahvaljen, Gospod, za Sto. Mario Novello,
Za Santa Croce, za Santa Maria de' Fiori...«

Pavel Slapar

Kongreganist med počitnicami

Ko sem sam trgal hlače na šolskih klopeh, sem se počitnic seveda vse drugače veselil kakor danes. Če hočem razumeti današnjega dijaka, ko se pripravlja ali ko odhaja na počitnice, ne zadostuje, da ga opazujem. Vzivoti se moram v svoje davne in ljube spomine. Šele ko se tudi meni odpirajo tiste kamrice srca, kakor so odprte pri dijaku, potem mislim, da se razumeva. In kot tak bi rad nekaj povedal.

Mogoče, da je razlika v načinu, kako smo včasih preživljali počitnice in kako jih danes. Ta razlika je pri nekaterih zelo velika. Morda tako velika, da že ni več podobnosti med nekdanj in sedaj.

Pa če tebi, kongreganist, kljub temu za slovo, preden odideš na svoj dom, še par vrst posvetim, upam, da se bova razumela in strinjala.

Kot kongreganist si se udeleževal sestankov, hodil redno k zakramentom, si molil, gledal si na družbo, da te ni kvarila, pazil na krive nazore, da te niso slepili. Lepo in prav! Med počitnicami pa te prosim, da poskrbiš za nadaljevanje. Kar si vse leto smatral za dobro, ohrani tudi med počitnicami. Tvoja verska vzgoja ne sme biti obliž, ampak notranja življenjska oblika, ki te vsega usmerja in vodi.

Da boš ohranil smisel za vse to, se ogibaj brezdelja. Primi doma za vsako delo. Pa bo še časa ostajalo; uči se jezikov!

Doma ne bodi zahteven in sebičen. Ljubi dom in svoje domače. Ne išči prilike, kako bi se jim izmaknil. Hvaležnost naj te vedno znova kliče v krog domačih.

Bodi čist! Sovražniki čistega življenja so pokvarjena družba, knjige, lahkomišelnost, neprevidnost, lenoba. Ti pa poslušaj pamet in božje zapovedi, glej na kongregacijske vzore in uporablaj nadnaravna sredstva.

Želim ti tako močne vere, da bi bilo zgornje nadstropje tvojega duhovnega sveta vse po njej razsvetljeno in da bi ista svetloba prosevala do zadnjih vlaken tvojega bitja. Vsemogočni Bog naj izpolni moje želje in potrdi tvoja prizadevanja.

Pojdita torej, kongreganist in kongreganistinja, na počitnice! In Marija naj vaju varuje. Naj bo danica-vodnica!

Kdor je res prijatelj »Naše Zvezde«, jo prebere vso!

Zlata doba Katoliške akcije

Vsake binkošti ponavlja škof Pavlovo prošnjo: »Spominjam te, da poživiš božjo milost, ki je v Tebi po polaganju mojih rok« (2 Tim 1, 6). Sveta birma nam je dopolnila milost svetega krsta, ki nas je včlanil v Cerkev božjo in napravil zanjo odgovorne. Dala pa nam je tudi moči sv. Duha, da po svoji veri živimo in jo spoznavamo pred očmi sveta. Naša služba njegovi Cerkvi mora biti brez strahu in sramu, polna osvajalnega poguma in velikih del za Kristusovo kraljestvo na zemlji.

Vsega tega nas hočejo spomniti tudi zadnji papeži, kadar koli govorijo o Katol. akciji. Dobro nam-

reč vedo, da duhovniki sami ne bodo mogli pokristjaniti tako globoko razkristjanjenega sveta. Vsi verniki jim morajo pomagati, saj so v ta namen prejeli sv. birmo — zakrament Katoliške akcije. Pač so slutili Petrovi nasledniki, da se bližajo časi, ko bo dela preveč, duhovnikov pa premalo. In za te čase so hoteli izbrati in vzgojiti dolge vrste mladih apostolov — neduhovnikov, ki bodo s pravimi duhovniki sodelovali in jih nadomeščali tam, kjer bo treba in mogoče. Kadar pa taki časi nastopijo, nastopi zlata doba Katoliške akcije, v kateri sv. Duh povprašuje, kdo je zvest.

Mladi apostoli vseh stanov pomagajo pri duhovnikovi učiteljski službi. Sami začno poučevati o katekizmu, pripravljati otroke na prejem zakramentov, sami razlagajo sv. pismo in opozarjajo na resnice in zapovedi Kristusove Cerkve, od katere so tudi prejeli pooblastilo. Tako lepo bodo naučili živeti ljudi na zemlji, da bodo s sveta odhajali z zavestjo, kakršna je navdajala sv. Pavla na koncu življenja: »Dobri boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil« (2 Tim 4, 7).

Toda pouk bo šele pripravljal na milost. Tudi to bodo pomagali deliti pomočniki in namestniki duhovnikov, kolikor jim je to mogoče. V sili bodo sami podeljevali sv. krst, ko bodo med oblivanjem z vodo izgovarjali duhovniške besede: Krstim te v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Naučili bodo ljudi obujati popolno kesanje, ki zaradi ljubezni do Boga v sili tudi brez spovedi grehom izprosi odpuščanje. Če bi kdaj verniki ne mogli k obhajilni mizi, bodo z njimi Jezusa duhovno prejemali in se z njim tolažili in krepili. V imenu Cerkve bodo obiskovali bolnike in jih pripravljali na večnost. Iskrena ljubezen do Boga bo sicer slabotno, ali vendar odrešilno nadomeščala zakramente za umirajoče, če bi duhovnik ne mogel pravočasno dospeti. Spodbujali bodo k molitvam, postu in miloščini, kar bo klicalo

božjo milost na zemsko življenje, ki bo lepo teklo, dokler ga bo spremljalo božje ime. In še in še se bo ta »izvoljeni rod in kraljevo duhovstvo« (1 Pet 2, 9) žrtvovalo v potrebi za ljudstvo božje: slepim bodo oko, gluhim uho, hromim pa roka in noga, da bodo vsi našli božje kraljestvo, kjer Bog obriše vsako solzo. Na mesta, kjer bi moral stati duhovnik, bodo z dovoljenjem Cerkve stopili njegovi pomočniki, samo da bi ovce ne ostale brez pastirja.

Velike čase doživljam. Pij XI. je zaklical mladini, naj bo ponosna in vesela, da živi v tako važni dobi. Toda veličine časov bo deležen le tisti kristjan, ki se izkaže kot zvest »služabnik Kristusov in oskrbnik božjih skrivnosti« (1 Kor 4, 1).

Francè Jesenovec

Ali so bili naši kulturni delavci verni

Ob zaključku.

(O ideji v umetnosti.)

Fr. Jesenovec

Tri leta smo spremljali naše slovenske kulturne delavce in različne književne in umetnostne struje glede na vprašanje njihove vernosti, njihovega svetovnega nazora in njihovega odnosa do teh najglobljih vprašanj človeškega življenja in delovanja. Srečali smo pri tem najrazličnejše osebnosti od »frajgajstov« do skoraj preozkosrčnih sodnikov književne umetnosti in kulture sploh. Zato se mi zdi ob zaključku potrebno, da naši študentje ne poznajo samo zgodovinskega razvoja vprašanja vere in umetnosti, kakor odseva iz naših triletnih razglabljanj, marveč da bi vedeli tudi to, kako naj gleda sodobni katoliški študent na te probleme.

Gotovo je pravilno, če pri šolskem obravnavanju slovenske književne zgodovine v prvi vrsti govorimo o kvaliteti književnih del, to se pravi, da jih moramo v prvi vrsti ocenjevati z estetskimi merili, kamor pač književna dela spadajo. Vendarle pa se mora vsak zavedati, da estetska ocena umetnin še ni vsa ocena. Kakor namreč v romanu obravnava pisatelj najrazličnejša vprašanja pestrega človeškega življenja: moralna, umetniška, etična, religiozna, socialna, gospodarska in druga, tako je potreb-

no, da tudi književni kritik pogleda vsako književno delo z vseh teh zrelišč, ne morda samo z enega. Če je torej estetsko merilo prvo za umetniška dela, še nikakor ni edino. Le če bi veljalo načelo »umetnost za umetnost«, potem bi zadoščalo, če bi merili umotvore samo z lepimi merili. Ker pa je danes več kot gotovo, da je umetnost le del človeškega duhovnega delovanja, da je potemtakem umetnost iz življenja in za življenje, je prav tako gotovo, da so za pravilno presojanje umetniških del potrebna vsa zgoraj omenjena merila.

Bile so tudi v slovenski književni zgodovini dobe, ko se je na umetnost gledalo preveč enostransko, ko so v književni kritiki prevladovala povsem napačna in tu in tam celo povsem nepopolna merila. Bila je to doba najrazličnejših utilitarnih kritik: grobo utilitarne ob času Jerneja Kopitarja in janzenistov (Pavšek, Jeran in Mahnič), ko se je umetnost cenila le toliko, kolikor je koristila praktičnemu vsakdanjemu delu in življenju, kolikor je koristila morali in vodila naravnost k Bogu, kolikor je koristila narodu kot celoti — narodno utilitarna kritika ob Levstikovem času, ali celo le posameznim plastem naroda (proletarska kritika!).

Ob posameznih takih primerih smo v naših pregledih vse take nepopolne ali celo napačne nazore zavrnil in vseskozi kazali na edino pravo celotno merilo umotvorov. Zato smo zmerom poudarjali pravilnost estetskega in idejnega merila obenem, ne pa samo prvega ali samo drugega. In to dvojno merilo velja v prvi vrsti za umotvore v besedi — za odrasle. Za mladinske knjige in liste so pa gotovo na mestu posebna merila, poleg prejšnjih dveh namreč tudi še — pedagoško utilitarno merilo. Tega merila nikakor ne kaže razširjati preko njegovega področja na vso književnost sploh, kakor smo to nakazali pri Jeranu in Mahničju še posebej, rekoč, da je za odrasle potrebna zrelejša književnost, za mladino pa pač — mladinska. In nobena književnost ne sme ostati samo mladinska, če naj se dostojno uvrsti med kulturne narode in tvorce umetniških del, ki hočejo biti dozorela.

Zvesti tem edino pravilnim načelom smo v poglavju o Dominsvetovcih načeli in rešili tudi problem slabega v umetnosti, rekoč, da tudi slabo sme v knjigo, a ne z napačnim namenom, da bi se slabo poveličevalo, marveč edinole s tem, da lepo, dobro in resnično zasveti še v lepši luči. Gotovo so pa tudi tu za odrasle meje, ki jih je postavila vera in Cerkev. In Cerkev je tudi v pogledih čtiva dolžan poslušati vsak katoličan, reven kakor bogat, učen kakor neuk, star kakor mlad! Greh je greh in noben pisatelj ga ne sme opisovati z naslodo, kot čednost!

To so naša načela o umetnosti in njenih delih v knjigi, v podobi, v glasu ali kipu, v kinu ali gledališču, na koncertu ali na umetniški razstavi. Spremljali smo prav s tega zreljšča posebej našo slovensko besedno umetnost od njenih prvih početkov do najnovejših dni s tem edinim namenom, da dopolnimo vaše delo, dragi študentje, v šoli in doma. V šoli gotovo nima vsak od vas priložnosti, da bi slišal oceno naših pesnikov in pisateljev tudi s te strani, ki govori o vernosti, o idejni plati umetnikov, njihovih del in književnih struj ter generacij. Pa je za presojanje umetniških del na vsak način tudi to nujno potrebno. Zato bi bilo prav, da še in še odprete zadnje tri letnike Naše zvezde in si osvežite pogled na tega ali onega našega umetnika z idejne strani.

Stanko Cajnkar

Domov greš . . .

Čez nekaj dni bo tvoje delovno leto pri kraju. Pospravil boš sveženj svojih uspehov in neuspehov in se boš vrnil domov. Če pravim, da se boš vrnil domov, ne mislim samo nate, ki ti je mesto s svojo šolo samo tujina, ki ti daje delo in upanje za bodočnost. Vsakdo se bo moral vrniti. Tudi tisti, ki so bili vse leto v okrilju svojega doma. Dom namreč ni sam. Skupno stanovanje s hrano in celotno oskrbo, z redom in nekimi udomačenimi navadami. Dom je mnogo več. Nobena definicija ne more izraziti bogastva te prečudne besede. Samo tvoje srce, če le ni preveč topo in mrzlo, bi moglo zaslutiti, kaj pomeni pravi dom. Brez ljubezni ne prideš do pravega smisla. Dom je morda zadnji spomin na izgubljeni raj. Dom je življenje najbližjih v navzočnosti božje ljubezni. Dom je nezavzetna trdnjava dobrih ljudi. Dom je šola plemenitosti, potrpljenja, prizanesljivosti in odpuščanja. Kadar koli izgovoriš besede »očec«, »mati«, »brat« ali »sestra«, poveš nekaj neizmerno lepega, pa se tega navadno ne zavedaš. Če bi imel prozornejše in občutljivejše srce, bi ti zvene te besede lepše kakor vse ljubeznivosti, s katerimi varajo lahkomišelnih ljudi tvojo nerazsodno mladost. Nobeno pismo ni tako lepo, kakor je en sam tih pozdrav tvoje matere. Noben dogovor ni tako važen, kakor je pogodba zvestobe med očetom in teboj. Noben obisk ni tako nujen, da bi smel odsloviti brata ali sestro, ki sta te prišla z ljubeznijo in strahom za te iskat. To je abecedarska modrost iz važnega poglavja filozofije doma.

Domov se boš vrnil. In doma boš ostal. To se pravi, da boš zvest in dober. To pomeni, da boš popravil zamujeno in ustvarjal novo. Učil se boš modrosti dobrote. Poskušal boš biti uvideven, skromen, zadovoljen in tih. Čudiš se mogoče, da nič ne govorim o počitnicah. Ti sam si to besedo

pač že mnogokrat izgovoril. Pozabi nanjo. Letos ne bo počitnic. Prišli bodo dnevi brez šole, počitnic pa ne bo. Čas je z našo udobnostjo pometel. Vihar, ki je šel preko naše zemlje, ti je vzel pravico do počivanja. V mesecih, ki so pred teboj, boš delal, kakor nisi še nikoli v življenju. Zase in za svoje, za nas vse. Na polju, na travniku, v gozdu in vinogradu, na skednju in v hlevu, na cesti in v sadovnjaku. Da boš pokazal, kako ceniš našo zemljo in človeka, ki živi na njej. Da boš eno s svojim ljudstvom v njegovem življenjskem naporu. Delo, ogromno delo je pred nami. S pogumom in s preprosto vero in zvestobo ga bomo zmogli. Bog bo dal svoj blagoslov, ker bomo s tem ustvarjali v prvi vrsti njegovo kraljestvo. Ne bodi malodušen, ne obupaj, če opaziš gnusne rane v miselnosti našega človeka. Vse to bomo s svojo odločno voljo in z iskreno dobroto pozdravili. Glej, da sam ne omahneš v nesmiselno umazanost nagonskega iskanja neke človeka nevedne sreče, ki je v resnici samo propad.

Ne bodi majhen! Ne bodi lahkomišeln! Veliko takih praznih ostankov prejšnjih dni sem videl v teh težkih dneh v našem mestu. Nisem bil vesel take brezskrbnosti. Saj nisem obsojal. Morda je bilo v globinah vaših duš več resnobe in bojazni. Mladost ima pravico do smeha tudi takrat, ko drugi samo onemeli prisluškujejo. Vendar bo res, da trka nov čas na vrata našega dosedanjega miru. Prepričan sem, da to veš. Pojdi s to mislijo domov. Pozdravi vsakogar z ljubeznivo in dobro besedo. Tega so tudi zmedeni in topi ljudje potrebni. Svet propada zaradi pomanjkanja dobrote. Tudi domovi so iz istega razloga izgubili svojo lepoto in mir. Zato se moraš resnično vrniti. Domov greš, da dom podpreš ali morda celo znova zgradiš. Pojdi in bodi pogumen. Bog s teboj!

Takoj plačajte naročnino! Zelo prosimo!

S časom naprej (P. J. Š.)

Sv. oče Pij XII. je izročil pariškemu nadškofu, kardinalu Suhardu, sto tisoč frankov za siromašne družine v zasedenem področju Francije.

Papeški letopis za 1941 pravi, da ima katoliška Cerkev 1215 škofov, 54 neodvisnih opatov in prelatov, 458 apostolskih vikarjev in prefektov po misijskih deželah.

Odličnega nadškofa je izgubila Nemčija. Umrli je v Kölnu kardinal dr. Jožef Schulte. Pokojni je imel v cerkvenih in izvenskerkvenih krogih velik ugled in odlično besedo.

Blizu Monakovega biva med francoskimi ujetniki tudi 190 duhovnikov-vojakov in 60 bogoslovcev. Nedavno jih je obiskal apostolski nuncij msgr. Orsenigo. Opravil je daritev sv. maše in imel priložnostni nagovor. Ujetnikom je podelil apostolski blagoslov.

Obnovitveni načrt, ki ga bodo izvršili v Španiji po končani državljanski vojni, obsega 75.085 poslopij v 152 mestih in vaseh.

V okviru KA so ustanovili v Španiji posebno delovno skupino, ki se bo s poukom in pojasnjevanjem v govorih borila proti preklinjanju.

Cerkev sv. Petra v Rimu je še vedno največja cerkev na svetu. Dolga je 195 m. Na drugem mestu je stolnica sv. Pavla v Londonu z dolžino 152 m. Nato pride stolnica v Florenci, ki se imenuje S. Maria del Fiore; je ena najlepših cerkvenih stavb z mogočno kupolo. Meri 150 m v dolžini.

Važnost verskega poučevanja je poudaril sv. oče Pij XII., ko je nedavno nagovoril skupino krščanskih žen: »Katekizem je temeljna knjiga za versko znanje in življenje. Katoliška dekleta, ki mislijo ustanoviti krščansko družino, se morajo pripraviti, da bodo tudi učiteljice krščanskega nauka.«

14. maja 1941 je slavil sv. oče Pij XII. srebrni jubilej svojega škofovanja. Za škofa ga je posvetil v sikstinski kapeli papež Benedikt XV.

15. maja 1941 je minilo 50 let, odkar je izdal papež Leon XIII. znamenito okrožnico o delavskem vprašanju »Rerum novarum«.

Uprava in uredništvo se ob sklepu leta pristrčno zahvaljuje ta vsem sodelavcem, naročnikom in prijateljem »Naše Zvezde«. Bog je po Marijinih rokah bogato blagoslavljal naše delo, ki je hotelo biti čisti izraz gesla: Za Kristusom z Marijo.

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za tujake 12 din, za druge 18 din letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaz Klavar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Costova 7, Ljubljana. Tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič.

Ob koncu minulega leta je bil v Madridu posvečen v duhovnika dr. Morente, ki je bil pred državljansko vojno profesor na madridskem vseučilišču. Pripadal je vodilnim levičarjem. Dogodki v teku državljanske vojne so nanj vplivali, da se je spreobrnil.

V glavnem mestu čilske države, v Santiagu, so pred kratkim blagoslovili prvi avtomobil, ki ima kapelo. S tem avtomobilom bodo duhovniki mogli priti v najbolj oddaljene kraje. »Potujoča cerkev« je opremljena z zvočniki, ima knjižnico in druge potrebne reči za ljudske misijone.

Novе knjige

Anton Vodnik: Skozi vrtove, Nova založba v Ljubljani 1941.

Sredi bridkih dni letošnje velike noči je izšla pesniška zbirka Antona Vodnika, pesnika, ki je izšel iz bridkosti prve svetovne vojne, zataval v ekspresionistično mistiko, pa se preko nje združil s poduhovljeno naravo in v njej našel nov, svete krvi poln studenec... Zbirka je sinteza vsega njegovega pesniškega delovanja; v njej je v najboljših izborih prikazana pesnikova pot od »Žalostnih rok« preko »Vigilij« pa do zadnjega cikla te zbirke, do »Novih pesmi«. Iz eterične, vse objemajoče ljubezni prve zbirke, kjer zavzemi njegov klic vsem »bratom in sestram v daljni deželi«, kjer prisluškuje pesni otrok in čuti z Marijo angelsko oznanjenje, se v »Vigilijah« izpove v sveti ljubezni, ki izzvani v večer kot Visoka pesem, zasluži lepoto dobre smrti (»Pogovor s smrtjo«), dokler se na poti »Skozi vrtove«, v velikem večeru, »ko tisoč ptic leti (iz vseh tujin neskončnosti) nazaj na naše roke«, ne približa domu, kjer se križajo angelska pota in mimo hodi Marija z Jezusom... »Nove pesmi« so kot sad jeseni; dozorela je mladost, prižgani so večerni ognji, in pesnik večera in pomladne pesmi pijan zahrepeni po domačem polju, po hlevu in mrtvih očetih..., dokler iz sožitja z rožami in zelenimi travami, v katerih se pozna sled Marijine stopinje, ne prispe »skozi ognje jutra / v novo pomlad svetov«...

Vzemi in beri in doživel boš radost in pričakanje kot dete, ki zagleda mlado zarjo. M.

Pisarna Marijinih družb

LJUBLJANA — STRELIŠKA ULICA 12-II (LJUDSKI DOM)

Ima v zalogi

znake, svetinje in svetinjice, trakove, diplome (sprejemnice), podobice, pravila, kongregacijske knjižice in vse tiskovine za dijaške in druge kongregacije

Za prireditve nudi igre

za fante (Henri Gheon, Mašna strežnika iz Santarema; Blondel von Rosenhag, Vitez naše ljube Gospe), za deklice (M. Elizabeta, O. S. U., Pod vplivom presv. Evharistije; Otroci Marijinega vrta) in za dekleta (A. Eloris, Marija iz Magdale; Sandro Cassone, Rdeči površnik; M. Fels, Izvoljena Devica

Pisarna je odprta vsak delavnik od 10 do 12 dop. in od 5 do 6 pop.
Tu se naročata tudi Naša Zvezda in kongregacijski dijaški koledarček

NAJUGODNEJE KUPITE

*vse šolske knjige, šolske
in pisarniške potrebščine
ter devocionalije*
(slike, kipe, podobice, molitvenike itd.)

pri tvrdki

A. SFILIGOJ

Ljubljana, Francišškanska ul. 1

ŠOLSKE
POTREBŠČINE

H. Ničman

LJUBLJANA - Kopitarjeva

LJUDSKA POSOJILNICA

v Ljubljani

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne
vloge po najugod-
nejši obrestni meri

NOVE VLOGE

vsak čas razpoložljive, obre-
stuje po 4%, proti odpovedi
do 5%

DIJAKI!

Kam?

v Novo Založbo

(Kongresni trg)

Po vse šolske potrebščine!
Po risala in risalno orodje za
tehnike! // Po nalivna peresa,
aktovke in torbice // Po vse
knjige domače in tuje.

Največja izbira! Konkurenčne cene!

Vse šolske potrebščine

za vse šole nudi v veliki
izbiri po nizkih cenah

CELJE, Prešernova 17
LJUBLJANA, Miklošičeva 19

KNJIGARNA MOHORJEVE TISKARNE

Vsak dijak dobi brezplačno seznam knjig Družbe
sv. Mohorja, v katerem so omenjene tudi šolske in
pomožne učne knjige. Posebej opozarjamo na ceneno
knjižno zbirko „Cvetje iz domačih in tujih logov“

Vsak dijak
kongreganist naroči
in čitaj svoje glasilo

„NAŠO ZVEZDO“

Plačaj naročnino za vse
leto naprej!

Kruh in slaščice

kupujte v parni pe-
karni in slaščičarni

DOLINAR FRANC
LJUBLJANA

Pred škofijo števil. 11
Poljanska cesta št. 19

